

125

Besluit van 17 maart 1979 ter uitvoering van artikel 34 van de Quarantainewet (Stb. 1960, 335) (Besluit toelating tot het vrije verkeer luchtvaartuigen [Internationale Gezondheidsregeling])

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van 7 februari 1979, DG Vgz/GMI, nr. 50611;

Gelet op artikel 34 van de Quarantainewet (Stb. 1960, 335);

De Raad van State gehoord (advies van 21 februari 1979, no. 16);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne van 9 maart 1979, DG Vgz/GMI, nr. 51091;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. 1. De gezagvoerder van een luchtvaartuig is verplicht voor aankomst de gezondheidsautoriteit voor de luchthaven, waar het luchtvaartuig zal aankomen, per radio kennis te geven van:

- a. de aanwezigheid van personen aan boord, van wie hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat zij lijden aan een ziekte;
- b. omstandigheden aan boord, welke tot verspreiding van ziekte kunnen leiden;

- c. het tijdens de internationale reis gedebarreerd zijn van personen, van wie hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat zij lijden aan een ziekte.

2. Onder ziekte, bedoeld in het eerste lid, zijn niet begrepen luchtziekte en gevolgen van een ongeval.

3. Indien er met betrekking tot een luchtvaartuig geen sprake is van een geval als bedoeld in het eerste lid, behoeft dat luchtvaartuig op gronden de volksgezondheid betreffende geen toelating tot het vrije verkeer aan te vragen.

4. Indien met betrekking tot een luchtvaartuig een kennisgeving als bedoeld in het eerste lid is gedaan, bepaalt de gezondheidsautoriteit voor de luchthaven, waar dat luchtvaartuig zal aankomen, op grond van de verstrekte inlichtingen welke maatregelen met betrekking tot de toelating tot het vrije verkeer moeten worden genomen.

Artikel 2. Dit besluit kan worden aangehaald als «Besluit toelating tot het vrije verkeer luchtvaartuigen (Internationale Gezondheidsregeling)».

Artikel 3. Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 april 1979.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Lech, 17 maart 1979

Juliana

De Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
E. Veder-Smit

Uitgegeven de *negenentwintigste* maart 1979

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter

Ingevolge artikel 36 van de Internationale Gezondheidsregeling (Trb. 1970, 30) moeten de lidstaten, altijd wanneer zulks uitvoerbaar is, een luchtvaartuig per radio tot het vrije verkeer toelaten wanneer, op grond van inlichtingen die het voor aankomst verstrekt aan de gezondheidsautoriteit voor de luchthaven – in Nederland de burgemeester – waar het luchtvaartuig zal aankomen, deze autoriteit van oordeel is dat de aankomst noch het binnenbrengen, noch de verspreiding van een onder de Internationale Gezondheidsregeling vallende ziekte (cholera, pest, gele koorts, pokken) ten gevolge zal hebben.

Ingevolge artikel 1 van de Internationale Gezondheidsregeling wordt onder toelating van een luchtvaartuig tot het vrije verkeer verstaan verlening van toestemming aan een luchtvaartuig, na de landing, te debarkeren en werkzaamheden aan te vangen.

In nauwe samenhang met voornoemd artikel 36 van de Internationale Gezondheidsregeling staat artikel 85 van die regeling, inhoudende de verplichting voor de gezagvoerder direct na de landing het zogenaamde gezondheids gedeelte van de Algemene Verklaring voor Luchtvaartuigen in te vullen, dit aan de desbetreffende gezondheidsautoriteit af te geven en deze laatste desgevraagd alle gewenste inlichtingen te verstrekken.

De hiervoor omschreven procedures met betrekking tot de gezondheidscontrole op luchthavens zijn tijdrovend en als niet efficiënt aan te merken. De in het onderhavige besluit vervatte regeling beoogt in deze een vereenvoudiging te brengen.

De regeling komt hierop neer dat alle luchtvaartuigen automatisch tot het vrije verkeer worden toegelaten, tenzij zich gevallen voordoen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van het besluit.

(Dit zijn de gevallen die thans in vorenbedoeld gezondheids gedeelte moeten worden ingevuld). Slechts als die gevallen zich voordoen is de gezagvoerder van het luchtvaartuig verplicht zulks per radio aan de gezondheidsautoriteit te melden. In dit verband zij met betrekking tot het bepaalde in het eerste lid, onder a en c, opgemerkt dat een gezagvoerder «redelijkerwijs moet vermoeden» dat een passagier aan een ziekte lijdt indien die passagier verschijnselen of tekenen van een ziekte vertoont, zoals bijvoorbeeld uitslag, koorts, koude rillingen of diarree. In geval een kennisgeving als bedoeld in artikel 1, eerste lid, is gedaan zal de gezondheidsautoriteit ingevolge het vierde lid van dat artikel op grond van de verstrekte inlichtingen bepalen welke maatregelen alsdan met betrekking tot de toelating tot het vrije verkeer moeten worden genomen.

Gelet op de ingevolge het besluit voorgeschreven procedure kan het veele van het invullen van het gezondheids gedeelte van de Algemene Verklaring voor Luchtvaartuigen en het afgeven daarvan aan de gezondheidsautoriteit komen te vervallen. Dit laatste zal door de Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne als gezondheidsadministratie – artikel 4 van de Quarantainewet – een besluit overeenkomstig artikel 85, derde lid, van de Internationale Gezondheidsregeling worden geregeld.

De procedure als voorgesteld in het besluit wordt onder meer reeds jaren in de Bondsrepubliek Duitsland en de Verenigde Staten van Amerika gevolgd en is zeer efficiënt gebleken.

Door de verlichting van de taak van de gezondheidsautoriteit in deze kan de gezondheidsautoriteit ook meer aandacht en tijd schenken aan andere taken, zoals bijvoorbeeld de hygiënische bewaking en de voorlichting van reizigers ter zake van importziekten.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
E. Veder-Smit